

Şiir Sesli Kartal Sağusu III

◆Yasin Mortaş

Güneş yorgun bir kuş gibi topladı kanatlarını, bütün dallar üşüdü, dağ üşüdü, kartal üşüdü; turnalar ezberlediği mevsimlerin ışığını kaybetti, şiirin kuytusundaki kelimeler üşüdü Karakoç'um.

Dağ yanığı yüzüne düşen kar, üşüttü tebessüm çiçeklerini. Dilinin altında uyuklayan şiir kuşları çığlık çığlığa uçup kondular Şeyh Hadil'in derinliğine.

Fatiha'yla açılmış bir gün
sükût eden toprağa
Hatice'nin çağırdığı kuşlara
gülü karartan akşama
ibrikle su taşıyan ak saçım
sende mi uzandın şimdi
“Hatice'mi bırakıp da Maraş'tan gidemem”
dediğin
o çeşm-i çimen kokularına

Sen gittin gideli
yüreğimi ateşten bir kümbet yaptım
kaç kere kapını çaldım
açılmadı Karakoç'um

Senin şiir otağında kaç kervan dinlenmiştir. Kuzular annelerine melemiş; atlar döllemiş, taylar boylanmış; kekikler, sümbüller, laleler, nergisler şiir aynanda süslenmiş; keven çiçekleri dolunay ışıyla renklenmiş; şiir otağında kaç gelin yayık yaparken uzaklara türküler söylemiştir.

Şimdi üzerimde bir hüznün çadırı, sevinçlerimi tutmez ocaklarda yakıyorum Karakoç'um.

Şiirlerini yıkadığın aşk yağmurları kurtlara-kuşlara; ceylanlara ve âşıklara bengisu olmuş, ırmakları yataklarından kaldırmış, tuzunu içen denizlere şiir renkli gemiler meftun olmuştur.

Sesini
bir dağa bıraktın: yankılandı şiir
bir ırmağa bıraktın: taşıtı şiir
sözü duruladı: bir çoban çeşmesinde
aşkı ayarladın: şiir saatiyle

Ve gitme vaktiyle
çerağım yandı Karakoç'um: közlendi şiir
Baktığın sokakların sessizlik kanaması başladı Karakoç'um.

Şiir tokmaklı kapına vurduğumda “kim o” demeden yine kapını usulca aç da buyur et beni sofrana. Sofrana yine dua eden kuşlar konsun. Sen yine balkondan şiirler silkele de sofrandaki gül motifleri çocukların başına dökülsün.

Sırrını paylaştığın saksılarda, şiir kokusuyla yetiştirdiğin ve en sevdiğin gül şimdi dikenlerini batırıyor kalbine, o da kan-ter içinde.

Karakoç'um yalnızlığından kalan hüznün artıkları hala tabağında duruyor.
Yine saçlarından dökülen kar: tuttu yürek doruklarını
Yine gözlerinle seçtiğin kitap: döktü yapraklarını
Yine aradığın en güzel kalem: kuruttu dudaklarını
Yine, çağırdığın kartal: yoldu kanatlarını
Yine, Salavan'da bir suvat: içti kendi kaynaklarını

Bak, aşk ağacının gövdesini Ekim ayının ateşi taladı; vakit küllendi; yağmur unuttu sağanağını, şehrin göğsüne Ahir Dağı oturdu, şiir kuşları ve kartallar kanatlarını topladı, gözyaşlarıyla ıslanan gün bir kazak gibi çekildi üzerimizden, evin odalarına bir akşam düştü; ışıklar kırıldı, elbiselerinin ütüsü bozuldu.

Dede Korkut'um, su, bazen ateş olurmuş göz çukurlarında; kaynaya kaynaya bulut olurmuş.
Ben şimdi hangi dağı avutayım.

Issız şiir sokağında
sessizliği ısıran
şairler kanattı dudağını

Milcan Dağı'nın karlarını bir mendile sıgdıran ak saçım, kar sevmek takvimlerinin yaprağı nasıl da ateş aldı, dudaklarının şiirle kıpırdayan yanlarında kar yanıkları kaldı.

Gün sıkıştı zamana: çatladı şiir ve toprak yıldızlar suya düştü: ıslandı hüznün köşeleri gönül kıvrılmış kağıt gibi: ve kalem küskün kağıda
dili yaktı kelimeleri: Karakoç yâre düştü

Karakoç
bir türküydü
yakardı mızrabı

O aşk sızısıydı
kanatırdı
saz telini

ve nice
notalar
ıslanırdı şiirinde

o
çok âşıktı
lâl olurdu âşıklar

ve tarardı
sözün zülfüyârını

“Eser seher yeli
'zülfün' dağıtır”
Karakoç'um
kırılmış tellerin
beni ağlatır.

Maveraya uçtuğun gün, yan komşunun çocuğu (sana da deniştin ki, “Peygamber Efendimizin tarif ettiği komşu bunlar mıdır?” diye... Sen de “Evet bunlar” demiştin.) Küçük Mehmet geldi taziye evine.

Nefes nefeseydi
Ürkek bir üveyik gibiydi.
Şaşkındı.
Yanıma gelip durdu.

Okuldan döndüğünde apartmanın giriş kapısındaki asılı kâğıtta görmüş uzaklara uçtuğunu. Çantasını eve bırakıp koşmuş da koşmuş. Cebinde dolmuş parası da yok. Uzaklık en az dört km mesafede.

Seni kaybetmenin hüznü içinde kelimeleri titreterek, bir şeyi tarif etmenin tarifsizliği, senin gerçekten uçup gittiğine inanıp inanmamanın çocukça esikliği, dudağının bir tarafı ağlamaklı, diğer tarafı bükülmüş bir Bahaettin Dede özlemi, gözlerinde yıldızdan kopmuş da soğumuş bir kor siyahlığı, yüzünde beyazlaşmış bir yalnızlık, konuşmalarında ateşe düşmüş bir serçe çılgılığı.

Telaşını hangi cebine koysa düşüyor.

Mehmet de gözyaşı dökmeden ağlamanın en dede derinliğini gördüm.

*

Mehmet'e futbol maçı için söz vermiştik. Tebessümüyle şişirilmiş lastik topunu alıp maça çıkacaktık.

Mehmet, hâlâ, taca çıkmış yüreğini arıyor, Karakoç'um.

Ah
çocuk yüreklim
tebessümülerim seyrelti

şimdi
fileye takılmış kuş gibiyim

kendi kaleme
çırpınmalar örüyorum

*

Bir kartal dağ doruğuna konarsa, akşam olurmuş.